

הם חרפה לבעליהם, וכתם על המהפכה המצרית. הם מצטיינים בשקרנות עקרונית. פעמים רבות בעבר שמו בפי מדינאים, שביקרו בקאהיר, דברים שלא אמרו מעולם, או סילפו את גוסס דבריהם עד ללא הכר, מתוך הנחה כי לא יהיה נעים לאורח לפרסם הכחשה רשמית. הכרות בן-בלה על "מאה אלף חיילים אלגיריים" שיבואו לשחרר את ארץ-ישראל, בשעה שאלגיריה עודנה עומדת בפני המיבחן הגורלי ביותר שלה, הם כה מנוחכים, עד כי מותר לפקפק אם אמנם נאמרו.

אבל נניח, בהעדר עדות טובה יותר, כי הדברים אמנם נאמרו. אם כן, מדוע נאמרו?

ההסבר לכך נעוץ באישיותו המראית של מוחמד בן-בלה עצמו. מבחינה מסוימת אפשר לומר כי בן-בלה הוא אברהם שטרן של מלחמת-השחרור. בהיותו בן 28 בלבד יסד, ב-1947, את המחלקת הצבאית הראשונה נגד הצרפתים במולדתו. הוא, בן הסוחר האמיד ששירת בצבא הצרפתי בחזית איטליה בדרגת רב-סמל, השתתף בעצמו בפעולות הראשונות. בפעולת-שוד נועזת במשרד-הדואר באוראן אף השיג את הכסף הראשון למימון המרד.

מחלת זו נשברה, ובן-בלה עצמו נכלא. ערב משפטו ברח, הקים את הוועד המהפכני לאחדות ולפעולה שהכין את המלחמה, חילק את אלגיריה לששה מחוזות-פיקוד ("וילאיות") והקים את התנועה שנקראה לאחר מכן בשם "פל"ן ("חזית השחרור הלאומי").

במשך שנתיים היה בן-בלה המנהיג העיקרי (אם כי לא הבלעדי) של מלחמת-השחרור. ימים מעטים לפני מיבצע-סיני נחטף על-ידי המודיעין הצרפתי, בשעת טיסה ממארוק לתוניס. מאז, ועד לפני חודש, נמק בכלא.

במשך חמש שנות שביו התעצמה המהפכה והתגבשה. דור שלם של לוחמי-שחרור עלה בסולם הפיקוד. מאות הלוחמים היו לרבבות רבות. קמו מוסדות של מימשל ושל תיכנון, מיפקדה צבאית מגובשת ומסועפת, שרות-חוץ ומנגנון-אספקה. אנשים חדשים, שלא נימנו עם מנהיגי המרד בימיו הראשונים, עלו לגדולה, וזכו לתהילה.

בין אלה בולטים מי שהיה אלוף הפיקוד של מחוז העיר אלגיר, בן-יטוף בן-חדה, ראש הממשלה הנוכחי, ומי שהיה אלוף-הפיקוד של מחוז אוראן, עבד אל-חאפד בוסוף, שהוא כיום שר-הקשר.

ההנהגה הנוכחית היא צוות מגובש. זוהי הנהגה קולקטיבית במונח הטוב ביותר של המלה. אין בה דיקטטור. חכמיה למדו לשתף פעולה, והוכיחו את עצמם בשנים הארוכות של המאבק הקשה.

★ ★ ★

המאבק הפנימי

על כן מצא בן-בלה את עצמו, למחרת שיחרורו, במצב עגום. אין זה מצב חדש בדברי הימים של מלחמת-השחרור. מנהיגים מהפכניים רבים מצאו את עצמם במצב טראגי דומה.

הוא היום הנועז של המרד, מצא את עצמו מיותר. המקומות בהנהגה היו תפוסים. גישתו הפכה מיושנת. המנהיגים החדשים לא רק התחלקו בשלטון, אלא גם גיבשו ביניהם לעצמם דעות ברורות על עתיד המהפכה האלגירית. כאסיר בכלא, לא היה בן-בלה שותף לגיבוש רציני זה.

טבעי, איפוא, כי בן-בלה הופך במהירות לראש האופוזיציה. טבעי גם כי הוא מבקש לעצמו בני-ברית מכית ומבחוץ.

נראה כי בתוך הפל"ן הוא התקשר עם סרחאת עבאס, העסקן הקשיש, שהצטרף למרד באיחור רב, ושהורחק על-ידי ההנהגה הנוכחית. מחוץ למחנה האלגירי מצא בן-בלה בן-ברית טבעי בנשיא רעים.

גמאל עבד אל-נאצר איבד מזמן את השפעתו על ההנהגה האלגירית. אין זה סוד כי מנהיגי הפל"ן מזלזלים בו, רואים בו אופורטוניסט החסר השקפת-עולם רצינית, ואף השמיעו דעתם זו בגלוי באוזני זרים. הם מבקשים להפוך את אלגיריה החופשית לחלק בפדרציה רופפת עם תוניס ומארוק — אך לא למחוז במדינה כל-ערבית אדירה שמרכזה בקאהיר.

על כן מיהר בן-בלה, עם שיחרורו, לנסוע לקאהיר, להתראות עם עבד אל-נאצר. יתכן כי מסר בקאהיר את ההצהרה שפורסמה, או הצהרה דומה, תוך חיזורו אחרי נשיא רעים. **אם כן, הרי הכרזה כזאת חסרת כל ערך ממשי. אין היא מחייבת את הנהגת הפל"ן, אלא להיפך — היא נמסרה תוך חתירה תחת הנהגת הפל"ן.**

אמנם, אין לשקוע באופטימיות חסרת-שחר. המאבק הסמוי בין בן-בלה לבין הנהגתו של בן-חדה אינו סוף-פסוק. באופק מסתמנים מאבקים פנימיים הרבה יותר חשובים. לוחמי השחרור בתוך אלגיריה, מפקדי החטיבות והגדודים, לא אמרו עדיין את פסוקם. מאבקים נוספים הם טבעיים ובלתי-ימנעים. איש אינו יכול לדעת איזו דעה תתגבש במאבקים אלה לגבי שאלות רבות, לרבות שאלת היחסים עם ישראל.

מה יגידו מפקדי הלוחמים באוראן, שהרגישו על בשרם את שיתוף-הפעולה בין האוראס והארגון הצבאי היהודי? מה יגידו קורבנות העינויים של הגנרל מאסי באלגיר? האם יזכרו את מעשי ממשלת ישראל, או את כרוזי הוועד היהודי-לחץ אלגירי? החופשיות? האם יקבלו את העמדה המתונה והצלולה של בן-חדה וחבריו, או יתבעו קו קנאי וקיצוני יותר?

איש אינו יכול לדעת כיום את התשובות על שאלות אלה. אפשר רק לקוות, ולהמשיך בפעולה לרכישת הלבבות. אנו, שתדמנו את תרומתנו הצנועה והדלה מאוד למלחמת-השחרור, בוודאי לא נפסיק להיאבק למען יצירת יחסי ידידות בין שתי המדינות ושתי האומות. נעשה ככל יכולתנו כדי שמדינת ישראל לא תסבול מתוצאות השגיאות הנוראות של ממשלתה ומפלגותיה.

★ ★ ★

הצביעות וההתחמדות

אדם די אישית אין סבלנות לשמוע את זעקות-החמס של אותם המנהיגים והעסקנים, שראו אתמול בגידה בפעולתנו, והמתלוננים כיום על כך שלא נשאה פרי רב יותר.

אנא: שיתקו.

לא הוכחתם במשך כל השנים האלה לא חוכמה, לא תבונה, לא ראיית הנולד, אף לא פיקחות מדינית מינימאלית. יהא-נא לכם לפחות הכבוד-העצמי הדרוש כדי להודות בפני עצמכם: "טעינו". המרגו על הסוס הלא-נכון. הסוס שלנו מת. הפסדנו, ועלינו לשלם את מחיר גביאתנו.

מגילת התחסדותם של שוללי-המוסר, התובעים לעצמם לפתע את הגנת המוסר. מגילת חוסר-הכבוד-העצמי של כסילים פוליטיים, הצועקים חמס כאשר מוגש להם חשבון חסאים ושיגאותיהם.

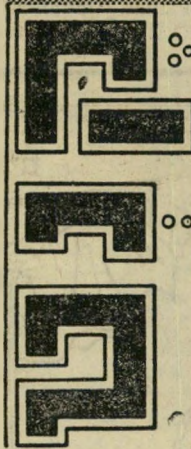
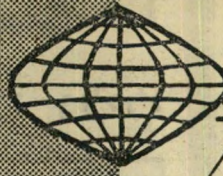
אין שתי מידות של מוסר, ואין שתי מידות של צדק. אנחנו, אשר לחמנו למען החרות והצדק באלגיריה, זכאים לתבוע כי אלגיריה החדשה תכבד את החרות והצדק בישראל. אנו, שהתקפנו את ממשלתנו שעה ששללה את זכות העם האלגירי לעצמאות, זכותנו למתוח ביקורת על דבריהבלע של כל מנהיג אלגירי שהוא, העלול לשלול את עצמאותה של ישראל.

אך אותם שעשו כמשך שבע שנים ארוכות מעשי זימרי — אל יבואו עתה לדרוש את שכרו של פינחס.

• הכוונה לקשר בין הממשלה בתוניס לבין היחידות הלוחמות בשדה. תפקיד-מפתח זה הקנה לבוסוף השפעה עצומה. בין השאר הוא שלט על כל ענייני המודיעין והרכש. המינסטריין שלו בתוניס הוא מרכז-העצבים של הממשלה כולה.

מיליונים בכל רחבי העולם אחת דעתם:

קנט היא הטובה שבסגירות האפריקאיות

מדוע נעלי

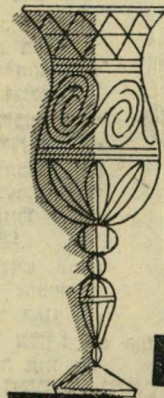
כי הן...

קלות וגמישות

קני נעלי "מרה" רק עם סמל "מרה"

להשיג:

תל-אביב: פומרינק אלגרי, פאר, גלזר'ס דינגוף *
חיפה: דן גבריאלי * נתניה: גזית *
ירושלים: פריימן את ביי, קומפורט, פרידמן.

מרה
נעלי

השבוע הזה מכל השבועות
שבכל השבועות הגרלת מפעל הפיס
מתקיימת כיום חמישי
והשבוע תתקיים כיום רביעי
בשעה 12.00.

הודרו פן תאחרו

